

Shoftim – Deuteronomium 16:18 – 21:9

Aliyah 1 – Deuteronomium 16:18 – 17:13

In deze *parshah* leren we over de **rechters** en **gerechtsdienaars**, die in het Beloofde Land aangesteld moeten worden. Eén van de meest bijzondere dingen, die we leren uit de Bijbel, is dat God zijn rechtspraak wil uitbesteden aan mensen. Zijn regering en zijn oordelen op aarde krijgen gestalte door mensen heen. Dit is vanaf het begin van de schepping Gods bedoeling geweest en dat is niet veranderd.

De **schepping** van de wereld is begonnen met het **oordeel** en vonnis van God over de duisternis. God begint niet zomaar vanuit het niets alles te maken en te vormen. Nee, toen Hij de wereld schiep, was de wereld vol duisternis en chaos. En God ging hiermee aan de gang, door **scheiding** te maken. Eerst maakte Hij scheiding tussen het licht en de duisternis. Daarmee velde Hij het vonnis over de duisternis en wees haar de juiste plek toe, namelijk in de nacht.

Vervolgens maakte Hij scheiding tussen de wateren van de hemel en de wateren van het dodenrijk. Zij konden elkaar niet meer raken, doordat God er een uitspannel tussen maakte. De chaoswateren werden door de hemelkoepel in bedwang gehouden. En daarna maakte Hij scheiding tussen de woelende zee en de bewoonbare droge aarde. De zee kreeg haar plek toegewezen, onder de aarde. Vanaf nu lag zij aan banden en mocht zij de aarde niet meer overspoelen. De enige uitzondering hierop was de zondvloed.

God schiep door scheiding te maken; door te oordelen. En dat scheppende proces gaat nog steeds voort. Zolang licht en duister en goed en kwaad **vermengd** zijn, is er **chaos**. Dan kan de duisternis aan macht en invloed winnen. Maar zodra Gods oordelen over de machten van de duisternis worden uitgesproken, dan worden licht en duister van elkaar gescheiden. Dan wordt het duister teruggedreven en wint Gods licht aan kracht.

God wil dat de mens bij dit scheppende proces betrokken raakt. Hij gaf **Adam** de **autoriteit** om te heersen over de schepping. Adam moest het kwaad intomen en haar de juiste plek toewijzen, namelijk onder de voet van God. Dan zou Hij namens God als **koning** op aarde heersen. En God wil zijn hele volk daarbij betrekken. Daarom wil Hij, dat Israël rechters en gerechtsdienaren aanstelt. Zij krijgen hemelse autoriteit om over goed en kwaad te **oordelen** en Gods gezag op aarde te vestigen.

Deze intentie om zijn volk tot een koninklijk volk met gerechtelijke autoriteit te maken, komen we ook tegen bij de berg Sinaï. Daar zegt God tegen zijn volk **Israël**: *Nu dan, als u nauwgezet mijn stem gehoorzaamt en mijn verbond in acht neemt, dan zult u uit alle volken mijn persoonlijk eigendom zijn, want heel de aarde is van Mij. U dan, u zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn...*¹

¹ Exodus 19:5-6.

Deze belofte vinden we in het Nieuwe Testament weer terug en dan blijkt deze belofte breder te gelden voor alle **gelovigen in Yeshua**, zowel uit Israël, als uit de volken. In 1 Petrus 2:9 wordt tegen de gehoorzame gelovigen gezegd: *Maar u bent een uitgekozen geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaarlijk licht...*

De sleutel om tot dit koninklijke priesterschap te komen, is **geloof** en **gehoorzaamheid** aan Yeshua. Hij kwam de **hemelse autoriteit** aan de mensen teruggeven. Waarom was dat nodig? Wel, omdat de mensen hun verkregen autoriteit aan de satan hadden overgegeven. Dit gebeurde bij de zondeval en gebeurde nog vele malen daarna. Zo komt het, dat de satan in het Nieuwe Testament de 'heer of koning van deze wereld' genoemd kan worden, terwijl de aarde eigenlijk in zijn geheel aan God toebehoort.²

Maar toen Yeshua rondwandelde op aarde, vertelde Hij zijn leerlingen dat zij hun hemelse autoriteit weer terug zouden krijgen. Hij zei het volgende tegen zijn leerlingen: *Voorwaar, Ik zeg u: alles wat u op de aarde bindt, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat u op de aarde ontbindt, zal in de hemel ontbonden zijn...*³ En nadat Yeshua had geleden, was gestorven en weer was opgewekt, kwam Hij zijn leerlingen vertellen, dat deze woorden nu in vervulling waren gegaan. Hij zei: *... Als u iemands zonden vergeeft, worden ze hem vergeven; als u ze hem toerekent, blijven ze hem toegerekend.*⁴

De leerlingen kregen dus de macht om dingen te binden en ontbinden en om zonden te vergeven of toe te rekenen. En deze macht bleef niet beperkt tot de aardse regionen, maar zou ook **gesanctioneerd** worden in de **hemelse rechtbanken**. Hun gerechtelijke uitspraken zouden in de hemel bindend verklaard worden. Wat een autoriteit en gezag geeft Yeshua zijn leerlingen hier! Hemelse autoriteit om recht te spreken op aarde.

Zelfs bij het **Eindoordeel** wil Yeshua geassisteerd worden door zijn volgelingen op aarde. Hij heeft zijn twaalf meest nabije leerlingen beloofd: *... En Ik geef u het Koninkrijk, zoals mijn Vader dat aan Mij gegeven heeft, opdat u eet en drinkt aan mijn tafel in mijn Koninkrijk en op tronen zit en de twaalf stammen van Israël oordeelt.*⁵ Het is zeer waarschijnlijk dat Yeshua hiermee bedoelde, dat ieder van de twaalf apostelen over één van de twaalf stammen van Israël zou oordelen.

Nu verwacht ik niet, dat het de bedoeling was, dat de leerlingen dit oordeel helemaal voor zichzelf zouden houden. Zoals Yeshua de verkregen **autoriteit verder uitdeelde** aan zijn leerlingen, zo zouden de leerlingen op hun beurt de verkregen autoriteit weer verder gaan uitdelen aan rechters onder hen. Zo zal de **hemelse hiërarchie** op aarde zijn gestalte krijgen. De apostelen spreken over de grote en moeilijke zaken recht en anderen kregen kleinere **autoriteitsgebieden** toegewezen.

² Ex. 19:5-6, Matth. 4:8-9, Joh. 12:31, 14:30, 16:11, Ef. 2:2, 6:12.

³ Matth. 18:18.

⁴ Joh. 20:23.

⁵ Luk. 22:29-30.

Verder denk ik dat de volken ook zo hun rechters toegewezen krijgen, bij het Eindoordeel. De twaalf apostelen oordelen over de twaalf stammen van Israël, maar er zijn ook **zeventig rechters** nodig, om over **de zeventig wereldvolken** te oordelen. Ook uit de heidenvolken zullen mannen en vrouwen worden aangesteld, om te assisteren bij het Eindoordeel van God. Dat blijkt ook uit Mattheüs 12:41-42 waar het volgende staat geschreven: ... *De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel samen met dit geslacht en zullen het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona; en zie, meer dan Jona is hier! De koningin van het Zuiden zal opstaan in het oordeel samen met dit geslacht en het veroordelen, want zij is gekomen van de einden van de aarde om de wijsheid van Salomo te horen; en zie, meer dan Salomo is hier!*

Waarom wil God de mensen betrekken bij zijn hemelse rechtsspraak? Kan Hij dat zelf niet aan dan...? God kan dit zeker wel alleen aan, maar vanaf het begin van de schepping zocht Hij **de mens als zijn partner**, om autoriteit uit te oefenen over de aarde, zoals Hijzelf autoriteit uitoefende in de hemel. God koos er bewust voor om Zichzelf hierin afhankelijk te maken van de mens. Hij gaf de autoriteit over de aarde over aan de mens. In Psalm 115:16 staat het als volgt geschreven: *De hemel, de hemel is van de Heer, maar de aarde heeft Hij aan de mensenkinderen gegeven...*

Sinds God de koninklijke en rechterlijke autoriteit over de aarde aan de mensen heeft gegeven, heeft Hij de mensen nodig, om zijn zegeningen en zijn oordelen op aarde gestalte te geven. In de hemel wordt zijn wil altijd uitgevoerd, daar heerst Hij als koning. Maar zolang zijn **rechtsbesluiten** niet **op aarde bevestigd** en officieel geproclameerd worden, kunnen zijn zegeningen, oordelen en besluiten niet op aarde doordringen.

Daarom kwam **Yeshua** naar deze wereld om mens te worden. Ten eerste kon Hij hiermee **de Mens** zijn, die Gods gerechtelijke uitspraken op aarde kon bevestigen en uitspreken. Maar meer nog, wilde Hij zijn volgelingen door de Heilige Geest leren, dit te doen. Daarom leerde Hij zijn leerlingen ook bidden: *Uw Koninkrijk kome en Uw wil geschiede, zoals in de hemel, zo ook op aarde!*⁶

Hoog tijd om beter te gaan kijken naar de *aliyah* zelf, want daar kunnen we belangrijke principes uit leren voor ons eigen leven. Er moeten rechters en gerechtsdienaars worden aangesteld **in alle poorten** van de Israëlieten, staat er in vers 18. De poort was één van de meest openbare plaatsen, die er bestond. Iedereen ging daar uit en in. Ook stond de wet op de poorten en deurposten geschreven. Zo kon niemand om de wet van God en de rechtsspraak van de rechters heen.

Dit leert ons ook dat rechtsspreken en oordelen namens God, geen binnenkamertjes-politiek is. Het zal altijd **transparant en eerlijk** moeten gebeuren. Iedereen moet het kunnen zien. Zo zal het gevaar op omkoping en beïnvloeding afnemen, omdat er meer dwingende ogen en oren bij de zaak aanwezig zijn. Ook mogen er **geen steekpenningen** betaald worden of mensen naar de ogen gezien worden. Letterlijk staat er in vers 19 dat er **geen gezichtsherkenning** (*hakier paniem*) mag zijn. Een blind oordeel is eerlijker.

⁶ Matth. 6:10.

Dit laatste doet ons denken aan **Vrouw Justitia**, die geblinddoekt met een weegschaal in haar hand staat. Zij doet niet aan vriendjespolitiek of het afzwakken van het oordeel bij mensen met veel macht en invloed, etc. Zij voelt slechts de balans van de weegschaal en velt een eerlijk oordeel. Een modern voorbeeld wat gelijk omhoog komt drijven, zijn de **blind auditions** van *The Voice*. Zangers mogen in dit tv-programma hun auditie achter een ondoorzichtbare wand uitvoeren, zodat men op de stem wordt beoordeeld en niet op het uiterlijk. Dit maakt de zaak rechtvaardiger, omdat dit programma om de stem draait.

In vers 20 wordt de algemene regel van deze *parshah* heel sterk neergezet. Tweemaal achter elkaar klinkt het woord 'gerechtigheid': **Gerechtigheid, gerechtigheid zullen jullie najagen!** Najagen is ook een sterk en actief werkwoord. Je moet de achtervolging inzetten en alles op alles zetten om gerechtigheid na te jagen. Yeshua had het over *honger en dorsten naar de gerechtigheid*.⁷ Ook dit is heel sterk uitgedrukt. Echte honger of dorst doet veel met een mens. Je bent haast tot alles in staat, om maar aan eten of drinken te komen. Zo moeten we de gerechtigheid najagen.

Zelf denk ik dat het woordje *tzèdèk* (gerechtigheid) om nog een andere reden tweemaal achter elkaar opklinkt. De Israëlieten moeten niet zomaar gerechtigheid najagen, maar zij moeten gerechtigheid **op aarde** najagen, zoals die **in de hemel** gestalte krijgt. We kunnen dit vers dan lezen als: *Gerechtigheid op aarde, zoals de gerechtigheid in de hemel, zullen jullie najagen!*

Vervolgens worden er enkele centrale verboden gegeven, waarover in elk geval een veroordeling uitgesproken moest worden. De eerste is het plaatsen van een **vruchtbaarheidszuil**, een gewijde steen of een heilige boom **naast het altaar** van God. Nu zou je denken: dat is nogal logisch, want wie zou dat nu doen? Afgoderij in de Tempel? Maar zo logisch als het klinkt, is het toch niet helemaal. Want **vermenging van religies** kan heel **sluipend** gaan en heel natuurlijk voelen. God is immers de god, die alle vruchtbaarheid geeft. Waarom zou je Hem dan niet, net zoals de andere volken, met vruchtbaarheidssymbolen mogen vereren?

En hoe vaak **vereren wij de gaven niet meer dan de Gever?** Dat is eigenlijk hetzelfde principe. God geeft vruchtbaarheid en zegen, antwoord op onze gebeden, rust en blijdschap. Maar als die op zichzelf komen te staan en belangrijker worden dan God zelf, dan beginnen we afgoden te vereren, die ook achter deze zaken schuil kunnen gaan. Laten we onze eredienst en lofprijzing dus nog eens checken. Gaat het nog om God Zelf of vooral om wat Hij ons geeft?

Dat dit gebod hier verschijnt, is niet heel verwonderlijk. Het altaar heeft namelijk alles met de rechtspraak te maken. Als je iemand per ongeluk doodde, dan kon het gebeuren, dat iemand het bloed van de gedode persoon op jou wilde wreken. Dan kon je naar een **vrijplaats** vluchten en **de horens van het altaar** vastgrijpen. Daar was je veilig en verzekerd van een goed **gerechtelijk proces**.⁸

⁷ Matth. 5:6.

⁸ Ex. 21:12-14, Num. 35, Deut. 19, 1 Kon. 1:50-53, 2:28-34.

Het tweede gebod betreft een verbod om de Heer **een dier met mankementen** te offeren. Dit is een grote overtreding, omdat in de Tempel alleen het volmaakte en heilige mocht komen. De Tempel was de proclamatieplaats van hoe Gods goede schepping eruit moest zien, zodat dit in de wereld ook werkelijkheid kon worden. Als je daar een dier met mankementen binnenbrengt, is het alsof je **de hele schepping aan het wankelen** brengt. Daarbij is het een **belediging van God**, om niet het beste deel aan Hem te geven. Dit laat zien, dat je God eigenlijk helemaal niets terug wilt geven, want je maakt jezelf er met een deeltje vanaf. Dan kun je nog beter eerlijk zijn en alles voor jezelf houden.⁹

Het derde verbod gaat over het **neerbuigen voor andere goden** en voor de zon, de maan en de sterren. Ook dit verbod komt niet onverwachts naar boven in deze setting. Immers, we zagen al dat God de wereld schiep door scheiding te maken. Het oordelen heeft alles te maken met het scheppen van de wereld. Ook de geordende hemellichamen hebben door Gods decreet een vaste baan toegewezen gekregen. Alleen wilden de mensen deze **hemellichamen gaan vereren**. Deze vaste orde sprak ze aan en God had deze immers ingesteld. Mochten ze die orde dan niet vereren?

Nee, want alleen de Maker en Gever van deze orde mag vereerd worden. Niet de orde of de hemellichamen zelf. Zo zien we dat het bij alle drie de genoemde verboden gaat om verering van de gaven boven de Gever. Bij het eerste gebod was het de vruchtbaarheid, die zelfstandig vereerd werd. Bij het tweede gebod het bezit, door God niet het beste deel terug te geven. En bij het derde gebod zijn het de hemellichamen, die zelfstandig vereerd worden. In al deze gevallen moest een duidelijk en **stevig oordeel** geveld worden. Alles draait uiteindelijk om de juiste verering van God Zelf.

Afgodendienst wordt bestraft met de **doodstraf door steniging**. In de Bijbel vinden we verschillende vormen van doodstraf terug, zoals steniging en verbranding.¹⁰ Volgens de Joodse traditie zijn er vier verschillende vormen van doodstraf: steniging, verbranding, onthoofding en wurging. De ene vorm is zwaarder dan de andere en daarom worden ze ook op verschillende misdrijven toegepast.¹¹

De doodstraf mag echter niet zomaar uitgevoerd worden. De zaak moet heel goed **uitgezocht** worden, volgens vers 4. En er moeten **minimaal twee getuigen** zijn, die het vergrijp hebben waargenomen en hun getuigenis voor de rechters laten horen, volgens vers 6. Ook zullen de getuigen volgens vers 7 de eerst aangewezen personen zijn om de **dader te doden**. Dit om te voorkomen dat men zomaar een ongegronde aanklacht indient, zonder dat men doorheeft, wat dit teweegbrengt. De getuigen zullen zelf de dader in het gezicht moeten zien en direct betrokken moeten zijn bij de uitvoering van het recht.

⁹ Denk ook aan de dood van Ananias en Saffira in het Nieuwe Testament, die dachten de Heilige Geest te kunnen bedriegen, door een gedeelte van hun geld achter te houden, toen ze hun gave aan de apostelen kwamen geven. Dan kun je beter eerlijk zijn en helemaal niets geven...

¹⁰ Lev. 20:2,14,27, 21:9, 24:14, Num. 15:35, 25:4, Deut. 13:10, 17:5, 22:21,24.

¹¹ Er kan zelfs beargumenteerd worden dat de karakters van de verschillende doodstraffen globaal overeen stemmen met het karakter van de overtreding. Zo wordt wurging bijvoorbeeld toegepast op vals profeteren. De keel waaruit de valse profetie kwam, wordt daarmee dichtgesnoerd...

Yeshua heeft ook op dit principe gewezen, toen de Farizeeën en Schriftgeleerden een **overspelige vrouw** bij Hem brachten, die op heterdaad was betrapt.¹² De Farizeeën confronteerden Yeshua ermee, dat de Torah in zo'n geval gebiedt om de vrouw te stenen.¹³ Hiermee dachten ze Yeshua klem te zetten, want de Romeinse overheersers stonden niet toe, dat Joden zelf de doodstraf uit zouden voeren.¹⁴ Zo moest Yeshua ofwel de Torah tegenspreken, ofwel zich uitspreken tegen het Romeinse recht.

Maar Yeshua deed geen van beiden. Toen ze aan bleven dringen, sprak Yeshua het volgende: **Wie van u zonder zonde is, laat die als eerste de steen op haar werpen.** Daarmee werd iedereen in het geweten geraakt en ze liepen één voor één bij Yeshua weg. Toen Yeshua alleen met de vrouw was overgebleven, vroeg Hij haar: *Vrouw, waar zijn die aanklagers van u? Heeft niemand u veroordeeld? En zij zei: Niemand, Heer. En Yeshua zei tegen haar: Dan veroordeel Ik u ook niet; ga heen en zondig niet meer.*¹⁵

Wat gebeurt hier? Enerzijds laat Yeshua de **Torah voluit staan**. Hij geeft immers aan, dat de aanklagers, de getuigen, de eerste steen moeten werpen. Maar anderzijds laat Yeshua zien, **hoe lastig het in de praktijk is**, om een zuivere uitvoering van deze wet te praktiseren. Niet zozeer vanwege de Romeinen, maar vooral vanwege de slechtheid, die huist in het eigen hart. Wie zonder zonde is, moet de eerste steen werpen. Verwijder dus eerst de balk uit je eigen oog, voordat je aan de splinter in andermans oog begint.

Eigenlijk vraagt Yeshua de omstanders hier: 'Willen jullie deze zaak werkelijk aanhangig maken? Dan zal je de wet van God aan je kant hebben. Maar let wel op! Wees voorzichtig met je oordeel, want hoe je oordeelt, **zal je zelf ook geoordeeld worden.**'¹⁶ Hiermee overtuigde Yeshua zijn omstanders ervan, dat het niet verstandig was om deze zaak door te zetten. Ze voelden haarfijn aan, dat hun **motieven** in deze zaak **niet zuiver** waren.

Vervolgens zegt Yeshua, dat Hij de vrouw ook niet veroordeelt. Ook daarin heeft Hij de wet volledig aan zijn kant, want Hij kan in zijn eentje ook geen oordeel uitspreken. Er zullen tenminste twee getuigen aanwezig moeten zijn, om het oordeel te voltrekken. En volgens de Joodse traditie ook nog een flinke raad vol met rechters. Tegelijk verdoezelt Yeshua niet het feit, dat de vrouw gezondigd heeft. **Hij praat het op geen manier goed.** Nee, Hij zegt juist tegen de vrouw, dat zij niet meer moet zondigen.

Op basis van deze geschiedenis wordt in christelijke kringen regelmatig beweerd, dat we helemaal niet mogen oordelen. Een andere belangrijke tekst daarbij is Mattheüs 7:1-2, waar staat: **Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt; want met het oordeel waarmee u oordeelt, zult u zelf geoordeeld worden; en met welke maat u meet, zal er bij u ook gemeten worden.** Op basis van deze teksten wordt dan gezegd: 'Zie je wel, je moet helemaal niet oordelen. We moeten genadig zijn en alles met de liefde bedekken...

¹² Joh. 8:1-11.

¹³ Lev. 20:10, Deut. 22:20-22.

¹⁴ Joh. 18:31.

¹⁵ Joh. 8:7-11.

¹⁶ Matth. 7:1-5.

Maar het wordt zeer duidelijk uit de rest van de Bijbel, dat dit een valse voorstelling van zaken is. We lieten al zien, dat God de mens juist gemaakt heeft, om Hem te **assisteren bij zijn rechtspraak** en oordeel in de wereld. Als we helemaal niet moeten oordelen en alles met de mantel der liefde moeten bedekken, hoe lezen we dan bijvoorbeeld de **geschiedenis van Ananias en Saffira**? Petrus sprak het doodsvonniss over hen uit en ze stierven ter plekke, doordat God hen op het woord van Petrus doodde.¹⁷

Waar Yeshua tegen waarschuwt zijn oordelen vanuit een **hypocriete hartgesteldheid**. In dat kader staat de waarschuwing van Mattheüs 7 om niet te oordelen. Het gaat hier namelijk om personen, die **de balk in het eigen oog** niet zien, maar de splinter in andermans oog wel, volgens de verzen 3-5. Oordeel niet, zolang je zelf nog onder een oordeel valt. Zorg dat je oprecht kunt zijn in je oordelen en dat je jezelf zwaarder toetst, dan wie ook in je omgeving.

Ook het verhaal van de overspelige vrouw, draait om hypocrisie in de rechtspraak. De Farizeeën en Schriftgeleerden wilden een oordeel vellen over deze vrouw, vanuit een hypocriete hartgesteldheid. Hun motieven waren niet oprecht, want ze wilden vooral **Yeshua in de val laten lopen**, over de rug van deze vrouw. Ook hadden ze zichzelf duidelijk nog niet onder de loep genomen, want zodra Yeshua hen aanspreekt op hun eigen zonden, druipen ze één voor één af.

Natuurlijk is het zo, dat er **niemand zonder zonde** is, behalve Yeshua zelf. Maar dit kan zeker niet beteken, dat er dan nooit meer een oordeel uitgesproken zou mogen worden. Dan zal het kwaad namelijk zegevieren in de wereld en mogen we daar niets tegen doen. Yeshua kwam om ons te **vergeven** en te **reinigen** van zonde, zodat we weer met Hem rechtvaardig zouden kunnen oordelen in de wereld.

We mogen oordelen, als we Yeshua volgen, maar zorg er wel voor dat de scherpte van je oordelen, gepaard gaat met een **grotere mate van liefde** voor de veroordeelde. We oordelen als het goed is, om het kwaad uit iemands leven en uit de wereld weg te doen, omdat we liefde hebben voor hen. Zorg er ook voor dat de reikwijdte van je oordelen, gepaard gaat met een **grotere mate van nederigheid**, oprechtheid en zuiverheid.

Uiteindelijk gaat het erom, dat we alleen door de hemel gesanctioneerde oordelen mogen uitspreken. En alleen over zaken, waarin we in de hemel ook autoriteit hebben ontvangen. **Wij zelf mogen niet oordelen**, volgens Mattheüs 7:1, maar we zullen **Gods oordelen** de wereld binnen moeten brengen. Niet vanuit ons eigen hart oordelen wij anderen, maar we zullen in totale gehoorzaamheid, Gods oordelen in de wereld kenbaar moeten maken.

Dit betekent, dat we nooit op eigen initiatief mogen oordelen en dat we alleen mogen oordelen in het **autoriteitsgebied**, wat God je heeft toegewezen. Zo heeft God **vaders** en moeders de autoriteit gegeven over hun kinderen te oordelen. Zo geeft God **koningen** de autoriteit om over volken en landsaangelegenheden te oordelen. En zo geeft God de **oudsten** van de gemeente autoriteit om over gemeentezaken te oordelen. Etc.

¹⁷ Hand. 5:1-11.

Iedereen oordeelt in het leven. **Bazen** hebben de autoriteit om personeel aan te nemen of te ontslaan. Daarmee vel je een oordeel over het leven van je werknemers. **Rechters** hebben de autoriteit om de wetten van het land toe te passen op landgenoten. **Politici** oordelen over de koers, die het land gaat varen. Dit zijn allemaal voorbeelden van **menselijk gesanctioneerde** rechterlijke autoriteit.

Maar in de Bijbel leren we nu juist het belang van **goddelijk gesanctioneerde** rechterlijke autoriteit. Je kunt koning zijn, terwijl God je jouw gezag al heeft ontnomen. Je kunt een baas zijn, terwijl God jou niet als baas erkent. Je kunt een oudste in de gemeente zijn, zonder dat God je daarvoor geroepen heeft. In al deze gevallen zullen we oordelen over zaken, die ons niet door de hemel zijn toevertrouwd en die we waarschijnlijk helemaal niet aankunnen, vanuit hemels perspectief. Ons karakter kan dat niet dragen, of onze geestelijke reinheid kan dat niet dragen, of God heeft dit simpelweg niet van ons gevraagd. In al deze gevallen bouwen niet Gods Koninkrijk op, maar het rijk van de boze. En met ieder oordeel, zullen we eigenlijk een oordeel over onszelf vellen.

Daarom is het goed om pas te oordelen, **als God ons daartoe roept**. Hij zal zijn oordelen aan ons kenbaar maken, **door de Heilige Geest**, op het moment dat we deze op aarde moeten uitspreken. Zo wist Petrus door openbaring van de Heilige Geest, dat Ananias en Saffira een leugen tegen hem spraken. Er staat zelfs dat Petrus doorkreeg, dat Ananias en Saffira een leugen tegen de Heilige Geest uitspraken. En op dat moment spreekt Petrus het oordeel van God uit. Hij had **als oudste de autoriteit** over de gemeente ontvangen en hij ontving hier een **hemelse gerechtelijke uitspraak** van God.

Het is van groot belang om zelf geen hoge positie na te streven. Met een hoge positie, komt namelijk een grote verantwoordelijkheid mee. Wees **nederig** en laat God je op zijn tijd verhogen. Hij weet wanneer en waar je welke verantwoordelijkheid kunt dragen. Zoek zijn leiding in je leven, want God zal je roepen op de plaats, die Hij voor jou heeft. En wees **fijngevoelig** voor de stem van Gods Geest, zodat je zijn uitspraken niet verward met je eigen uitspraken. Onderscheid de geesten en oordeel zelf niet.

In veel gevallen zal je kunnen stellen, dat wij niet gaan over het oordeel over onze medemens. We zullen mensen mogen en moeten aanspreken op dingen, vanuit liefde, maar **wij kunnen de harten van mensen niet doorgronden**. Dat kan alleen God. En tenzij God ons openbaring van boven geeft, mogen wij dus ook geen oordeel over mensen uitspreken. Bij vergrijpen zullen we mensen bij de **juiste gerechtelijke instantie** moeten brengen, want zij zijn daar in principe voor door God aangesteld.

In onze *parshah* komt dit principe ook duidelijk naar voren. In alle steden worden rechters en gerechtsdienaars aangesteld. Maar er blijft sprake van een **hiërarchie**. Zodra er discussie en onenigheid ontstaat tussen de rechters, moet men het hogerop zoeken. Het gaat er niet om, om het eigen gelijk, ten koste van andere meningen, door te drukken. Nee, men moet zich dan wenden tot de **Leviëten en priesters** en uiteindelijk tot de **hogepriester of hoofdrechtter**, die voor Gods aangezicht staan.¹⁸

¹⁸ Verzen 9 en 12. De hoofdrechtter is misschien het hoofd van de rechtbank (het Sanhedrin) of de koning...?

Niet de eigen mening telt, maar men zal zich gehoorzaam moeten onderwerpen aan het **door God ingestelde gezag**. Er moeten personen geraadpleegd worden, die door God Zelf in een hogere positie van autoriteit zijn geplaatst. Zij staan **voor het aangezicht van God**, volgens vers 12. Zij zien God van gezicht tot gezicht en horen zijn oordelen rechtstreeks van Hem. Kortom, zij hebben toegang gekregen in de hemelse rechtbanken om het hele volk te dienen.¹⁹

In de praktijk valt dat op aarde nog wel eens tegen. Er zijn allerlei mensen op posities terechtgekomen, die niet door God daar geroepen of gesteld zijn. Toch moeten we hen gehoorzamen, vanwege de rol en functie, die zij (ten onrechte) hebben. Zolang zij ons niet vragen om tegen Gods geboden in te gaan, past een nederige en gehoorzame houding. **Alle gezag is door God ingesteld**, hoewel mensen daar soms gedochten van maken in deze wereld.²⁰

Tenslotte, in de huidige samenleving wordt van ons gevraagd om **overal een mening** over te hebben en ons oordeel paraat te hebben. Ook moeten we onze mening laten horen aan de wereld om ons heen, want we leven in een wereld met vrijheid van meningsuiting. Dit brengt de wereld echter aan de rand van de afgrond, want we zijn totaal uit het oog verloren, dat wij **over heel veel zaken helemaal niet zijn aangesteld**, om daar onze mening en ons oordeel over te profileren. Door de veelheid van stemmen worden de door de hemel gesanctioneerde stemmen nauwelijks meer gehoord. De **chaos overheerst** en van een helder oordeel tussen goed en kwaad, is allang geen sprake meer. Alles is grijs geworden, waardoor het kwaad veel terrein kan winnen.

In Judas 1:8-10 wordt hier scherp tegen gewaarschuwd: *Niettemin bezoedelen deze dromers ook nu op dezelfde wijze hun lichaam en zij **verwerpen het gezag en lasteren al wat eer toekomt**. Michaël, de aartsengel, echter durfde, toen hij met de duivel redetwistte en een woordwisseling had over het lichaam van Mozes, geen oordeel van lastering tegen hem uit te brengen, maar zei: 'Moge de Heer u bestraffen!' Maar deze mensen lasteren alles waarvan zij geen kennis hebben...*

Wees zeer **voorzichtig met je mening**, je oordeel en je lastering. Wees nederig en bescheiden, totdat God je verhoogt. Maar wees wel **daadkrachtig, sterk en scherp** als het op de **oordelen van de Heer** aankomt. Blijf studeren in Gods Torah, want daarin lezen we welke wetten en oordelen God ons in elk geval geopenbaard heeft. Treed op, op de positie waarin je gesteld bent. Laat de rechtspraak niet na, want dan zegeviert het onrecht. En spreek, helder en duidelijk, zonder er een woord van af te doen, als God je geeft te spreken! Zijn oordelen zijn getrouw en waarachtig.²¹

¹⁹ Voor meer info over de hemelse rechtbanken, zie: R. Henderson, *Procederen in de hemelse rechtbanken*.

²⁰ 1 Petr. 2:13-18. Zie verder: Dan. 2:21, Ef. 5:22 – 6:9, Kol. 3:18 – 4:1, Tit. 2:5-10, Hebr. 13:17, etc.

²¹ Openb. 19:11.

Welke lessen hebben we nu geleerd?

1. God **schiep** de wereld door scheiding te maken en te **oordelen**
2. God heeft **de mens** gemaakt om Hem te assisteren in bij zijn rechtspraak
3. Geloof en gehoorzaamheid aan Yeshua verleent ons **hemelse autoriteit**
4. **Yeshua delegeert het Eindoordeel** aan zijn volgelingen
5. God oordeelt in de hemel, **de mens op aarde**
6. Wij zijn geroepen om **Gods hemelse oordelen** officieel te bevestigen op aarde
7. Oordelen dienen transparant, eerlijk en **zonder aanneming des persoons** te zijn
8. Verering van **afgoden** of van **gaven** boven de Gever verdient de **doodstraf**
9. Bij een oordeel zijn **minimaal twee getuigen** nodig
10. Deze getuigen zijn de eerstaangewezen personen om het oordeel te **voltrekken**
11. Pas op voor valse motieven en **hypocrisie** in de rechtspraak
12. **Onderzoek jezelf grondiger**, dan de aangeklaagden
13. Oordeel **niet naar eigen inzichten**, maar alleen naar Gods oordelen
14. Oordeel **niet op eigen initiatief**, maar alleen op roeping van God
15. Oordeel **niet buiten je toegewezen autoriteitsgebied**
16. **Gehoorzaam** alle menselijke gezag, zolang zij je niet vragen tegen God in te gaan
17. Onderwerp je aan de **hemelse hiërarchie** van gezag
18. Wees **voorzichtig** met het hebben van een **mening** over alle dingen
19. Draag je **verantwoordelijkheid** als ouder, baas, oudste, raadslid, etc.
20. Oordeel **daadkrachtig en scherp**, daar waar God je roept